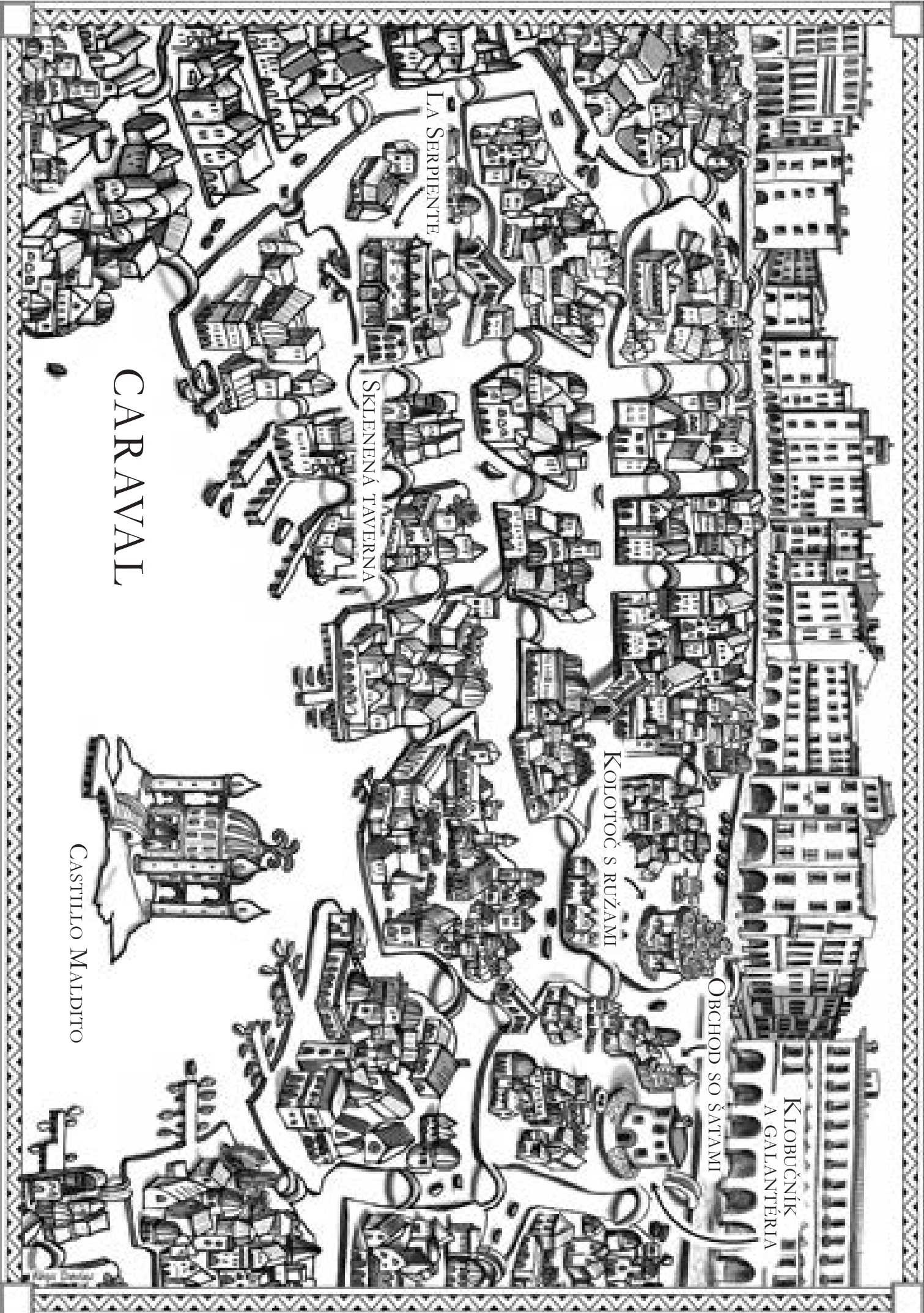

CARNIVAL

STEPHANIE GARBER

CARAVAI

LA SERPENTE

SKLENENÁ TAVERNA

KOLOTOČ S RUŽAMI

ORCHOD SO ŠATAMI

KLOBUČNÍK
A GALANTÉRIA

CASTILLO MALDITO

CARAVAL
STEPHANIE GARBER

2024

Všetky postavy v tejto publikácii sú fiktívne a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Caraval

CARAVAL

Copyright: © 2017 Stephanie Garber

All rights reserved

Translation © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © Adela Stopka

Map: © Rhys Davies

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-123-9

ISBN 978-80-8247-124-6 PDF

ISBN 978-80-8247-125-3 EPUB

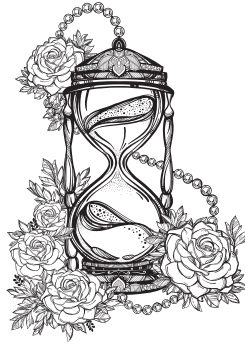
ISBN 978-80-8247-126-0 MOBI

Mojej mame a otcovi,
za to, že ma naučili význam
bezpodmienečnej lásky

OSTROV
TRISDA

Trvalo sedem rokov, kým sa jej podarilo správne napísať list.

Rok 50, dynastia Elantine

Drahý majster Caravalu,
moje meno je Scarlett, ale tento list Vám
píšem kvôli mojej sestre Donatelle. Čosko-
ro bude mať narodeniny a veľmi rada
by videla Vás a Vašich úžasných hercov
z Caravalu. Jej narodeniny sú v tridsiaty
siedmy deň obdobia úrody a keby ste prišli,
boli by to tie najúžasnejšie narodeniny.

S nádejou

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 51, dynastia Elantine

Drahý majster Caravala,
tu je znovu Scarlett. Dostali ste môj posledný list? Moja sestra tento rok hovorí, že je príliš stará na to, aby oslavovala narodeniny, ale ja si myslím, že je len nešťastná, že ste neprišli do Trisdy. Toto obdobie úrody bude mať desať a ja jedenásť. Neprizná to, ale stále by veľmi rada videla Vás a vašich úžasných hercov z Caravala.

S nádejou

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 52, dynastia Elantine

Drahý caravalový majster Legenda,
mrzí ma, že som v tých zvyšných listoch
napísala Vaše meno nesprávne. Dúfam, že
to nie je dôvod, prečo ste neprišli do Trisdy.
Narodeniny mojej malej sestričky neboli je-
diným dôvodom, prečo som chcela, aby ste
sem prišli so svojimi úžasnými hercami
z Caravalu, aj ja by som ich veľmi chcela
vidieť.

Prepáčte, že je tento list krátky, môj otec
sa nahnevá, ak ma prichytí, ako Vám pí-
šem.

S nádejou

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 52, dynastia Elantine

Drahý caravalový majster Legenda,
práve som počula novinky a chcela som
Vám vyjadriť sústrasť. Hoci ste stále
neprišli do Trisdy, ani ste neodpovedali
na žiaden z mojich listov, viem, že nie ste
vrah. Bolo mi veľmi ľúto, keď som počula,
že istý čas nebudete cestovať.

So srdečným pozdravom

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 55, dynastia Elantine

Drahý majster Legenda,
pamätáte si ma? Scarlett, z Podmaneného ostrova Trisda? Viem, že je to už pár rokov, čo som písala naposledy. Počula som, že Vy a Vaši herci ste začali znovu vystupovať. Moja sestra mi povedala, že nikdy nenavštevujete rovnaké miesto dvakrát, ale odkedy ste to tu navštívili pred päťdesiatimi rokmi, veľa sa toho zmenilo a ja naozaj neverím, že by niekto chcel vidieť jedno z Vašich predstavení viac ako ja.

S nádejou

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 56, dynastia Elantine

Drahý majster Legenda,
počula som, že ste minulý rok navštívili hlavné mesto Južnej ríše a zmenili farbu oblohy. Je to pravda? Snažila som sa prísť aj s mojou sestrou, ale nemôžeme opustiť Trisdu. Niekedy sa mi zdá, že nikdy nezájdem ďalej ako na Podmanené ostrovy. Domnievam sa, že to je dôvod, prečo som tak veľmi chcela, aby ste vy a Vaši herci prišli sem. Je pravdepodobne zbytočné žiadať Vás znova, ale dúfam, že zase zvážite, či neprídete.

S nádejou

Scarlett z Podmaneného ostrova

Trisda

Rok 57, dynastia Elantine

Drahý majster Legenda,
toto bude môj posledný list. Čoskoro sa vy-
dám, takže bude pravdepodobne najlepšie,
keď vy a Vaši herci tohto roku neprídete
do Trisdy.

Scarlett Dagna

Rok 57, dynastia Elantine

*Drahá Scarlett Dragna z Podmaneného
ostrova Trisda,*

gratulujem k Vašej nadchádzajúcej svadbe.

*Mrzí ma, že som nemohol prísť so svojimi
hercami do Trisdy. Tento rok necestujeme.*

*Naše nasledujúce predstavenie je len na po-
zvanie, ale ak by ste dokázali nájsť spôsob,
ako odísť z ostrova a pridať sa k nám, tešil
by som sa na stretnutie s Vami a Vaším
snúbencom.*

Prosím, prijmite dar, ktorý prikladám.

Z pera majstra Caravalu Legendu

Scarlettine pocity prichádzali vo farbách ešte jasnejších ako zvyčajne. Naliehavá červeň horiaceho uhlia. Nedočkavá zeleň nových púčikov trávy. Búrlivá žltá farba peria trepotajúceho sa vtáka.

Konečne odpísal.

Znovu si prečítala list. Potom ešte raz. A ešte raz. Očami vnímala každý ostrý ťah atramentu, každú voskovú krivku strieborného erbu majstra Caravalu – slnko s hviezdou vo vnútri a sličku vo vnútri hviezdy. Tá istá pečať bola vyrytá na priložených listoch papiera.

Toto nebol žart.

„Donatella!“ Scarlett sa vrhla dolu po schodoch do miestnosti so sudmi a hľadala svoju mladšiu sestru. Do nosa sa jej vkradla známa vôňa melasy a dubového dreva, ale svoju naničhodnú sestru nikde nenašla.

„Tella – kde si?“ Olejové lampy vrhali na fľaše s rumom a niekoľko čerstvo naplnených drevených sudov jantárovú žiaru. Scarlett počula stonanie, keď prechádzala okolo. Zachytila aj útržky ťažkého dýchania. Po poslednej hádke s ich otcom Tella pravdepodobne toho vypila priveľa a teraz driemala niekde na podlahe. „Dona...“

Začala sa dusiť druhou polovicou sestrinho mena.

„Ahoj, Scar.“

Tella sa na Scarlett nedbalo usmiala, ukázala biele zuby a opuchnuté pery. Jej medovo-blond kučery boli strapaté, šál jej spadol na zem. Bol to však pohľad na mladého námorníka s rukami ovinutými okolo Tellinho pása, ktorý spôsobil Scarlettino koktanie: „Vyrušila som vás pri niečom?“

„Nie je to nič, čo by sme nemohli začať odznovu.“ Námorník hovoril s ľubozvučným prízvukom Južnej ríše, ktorý znel oveľa hladšie ako ostré jazyky Poludníkovej ríše, na ktoré bola Scarlett zvyknutá.

Tella sa zachichotala, ale aspoň mala tú slušnosť, že sa začervenala.

„Scar, poznáš Juliana, však?“

„Rád ťa spoznávam, Scarlett.“ Julian sa usmial, chladne a zvodne ako kúsok tieňa v období horúčavy.

Scarlett vedela, že zdvorilá odpoveď by bola niečo v zmysle: *Aj ja ťa rada spoznávam*, ale jediné, na čo dokázala myslieť, boli jeho ruky, ktoré sa stále ovíjali okolo Telliných zimozelených sukní a hrali sa so strapcami na zadnej časti jej šiat, akoby bola balíčkom a on sa nevedel dočkať, kedy ho rozbalí.

Julian bol na ostrove Trisda len asi mesiac. Keď hrdo vykročil z lode, vysoký a pekný, so zlatohnedou pokožkou, upútal pozornosť

takmer každej ženy. Dokonca aj Scarlett na chvíľu otočila hlavu, ale vedela, že sa nemá pozerieť dlhšie.

„Tella, nevádí, ak ťa na chvíľu odtiahnem?“ Scarlett sa podarilo Julianovi zdvorilo prikývnuť, ale v okamihu, keď sa preplietli po medzi sudy natoľko, aby ich nepočul, povedala: „Čo to robíš?“

„Scar, ideš sa vydávať, myslela by som, že vieš, čo sa deje medzi mužom a ženou.“ Tella hravo štuchla sestru do pleca.

„O tom nehovorím. Vieš, čo sa stane, ak ťa chytí otec.“

„Preto sa neplánujem nechať chytiť.“

„Prosím, hovor vážne,“ povedala Scarlett.

„Myslím to vážne. Ak nás otec chytí, nájdem si spôsob, ako to zvaliť na teba.“ Tella sa trpkou usmiala. „Nemyslím si však, že si sem prišla, aby si sa o tom rozprávala.“ Pohľad jej padol na list v Scarlettiných rukách.

Nejasná žiara lampáša zachytila kovové okraje papiera a rozžiarila ich trblietavým zlatom, farbou mágie, želaní a prísľubov vecí, ktoré ešte len prídu. Adresa na obálke sa rozžiarila rovnakým leskom.

Slečna Scarlett Dragna

Kňazská spovednica

Trisda

Podmanené ostrovy Poludníkovej ríše

Tella zaostrila na žiariace písmo. Scarlettinej sestry sa vždy páčili krásne veci, napríklad mladý muž, ktorý na ňu stále čakal za sudmi. Ak Scarlett stratila niektorú zo svojich krajších vecí, často ju objavila schovanú v izbe svojej mladšej sestry.

Tella sa však nenatiahla, aby si zobrala odkaz. Ruky mala stále na bokoch, akoby s tým nechcela mať nič spoločné.

„Je to ďalší list od grófa?“ vyplula ten titul, akoby bol diabol.

Scarlett uvažovala, že bude svojho snúbenca brániť, ale jej sestra už jasne vyjadrila svoj názor na Scarlettino zasnúbenie. Nezáležalo na tom, že dohodnuté manželstvá boli v celom zvyšku Poludníkovej ríše veľmi módné, ani na tom, že gróf celé mesiace poctivo posielal Scarlett tie najmilšie listy. Tella odmietala pochopiť, ako si Scarlett môže vziať niekoho, koho nikdy osobne nestretla. Ale svadba s mužom, ktorého nikdy nevidela, Scarlett desila oveľa menej ako myšlienka na to, že by zostala na Trisde.

„Nuž,“ naliehala Tella, „povieš mi teda, čo to je?“

„Nie je to od grófa.“ Scarlett hovorila potichu, nechcela, aby to počul Tellin priateľ námorník. „Je to od majstra Caravala.“

„Odpísal ti?“ Tella jej vytrhla odkaz. „Božie zuby!“

„Pššt!“ Scarlett postrčila sestru späť k sudom. „Niekto by ťa mohol počuť.“

„Teraz už nemôžem oslavovať?“ Tella vzala tri lístky papiera ukryté v pozvánke. Svetlá lampa zachytili ich pečate. Na okamih zaziarili zlatou, rovnako ako okraje listu, a potom sa zmenili na nebezpečný odtieň krvavého purpuru.

„Vidíš to?“ Tella zalapala po dychu, keď sa na stránke zhmotnili víry strieborných písmen a pomaly sa roztancovali do slov: *Vstupenka pre jedného: Donatella Dragna z Podmanených ostrovov.*

Na druhom sa objavilo Scarlettino meno.

Na treťom boli len slová *Vstupenka pre jedného.* Rovnako ako ostatné pozvánky, aj táto bola vytlačená nad názvom ostrova, o ktorom nikdy nepočula: *Isla de los Sueños.*

Scarlett sa domnievala, že toto pozvanie bez mena bolo určené pre jej snúbenca. Aké romantické by bolo zažiť s ním Caraval, keď budú manželmi.

„Pozri, je tam toho viac!“ zapišťala Tella, keď sa na lístkoch objavili nové riadky.

Na jedno použitie, na vstup do Caravalu.

Hlavné brány sa zatvárajú o polnoci, v trinásty deň obdobia úrody, počas 57. roku vlády dynastie Elantine. Kto príde neskôr, nebude sa môcť zúčastniť hry ani vyhrať tohtoročnú cenu - jedno želanie.

„To je o tri dni,“ povedala Scarlett a jasné farby, ktoré cítila predtým, sa zmenili na obvyklé matné odtiene sivého sklamaní. Ani na chvíľu si nemala myslieť, že by to mohlo vyjsť. Možno keby bol Caraval o tri mesiace, alebo dokonca o tri týždne... *niekedy* po tom, čo by sa vydala. Scarlettin otec bol ohľadom presného dátumu jej svadby tajnostkársky, ale ona vedela, že to nebude skôr ako o tri dni. Odísť predtým by bolo nemožné a príliš nebezpečné.

„Pozri sa však na tohtoročnú cenu,“ povedala Tella. „Želanie.“

„Myslela som si, že na želania neveríš.“

„A ja som si myslela, že z toho budeš mať väčšiu radosť,“ povedala Tella. „Vieš, že by ľudia zabíjali, aby sa k nim dostali?“

„Nevidela si tú časť, kde bolo napísané, že musíme odísť z ostrova?“ Bez ohľadu na to, ako veľmi Scarlett túžila ísť na Caraval, ešte viac sa potrebovala vydať. „Aby sme to stihli za tri dni, museli by sme pravdepodobne odísť už zajtra.“

„Prečo si myslíš, že som taká vzrušená?“ Záblesk v Telliných očiach bol ešte jasnejší. Keď bola šťastná, svet sa rozžiaril. Scarlett sa chcela rozžiariť spolu s ňou a povedať áno všetkému, čo si jej sestra

želala. Scarlett však dobre vedela, aké zradné je dúfať v niečo také klamlivé ako želanie.

Scarlett zostrila hlas, nenávidela sa za to, že práve ona rozdrví radosť svojej sestry, ale radšej ona ako niekto, kto by ju zničil ešte viac.

„Tam dole si pila aj rum? Zabudla si, čo urobil otec, keď sme sa naposledy pokúšali opustiť Trisdu?“

Tella sa mykla. Na okamih vyzerala ako krehké dievča, ktorým predstierala, že nie je. Potom sa jej výraz rovnako rýchlo stratil, ružové pery sa opäť zvltnili a jej výraz sa zmenil zo zlomeného na nezlomný.

„To bolo pred dvomi rokmi, teraz sme múdrejšie.“

„A tiež toho môžeme viac stratiť,“ trvala na svojom Scarlett.

Pre Tellu bolo ľahké zmiašť zo stola to, čo sa stalo, keď sa predtým pokúšali ísť na Caraval. Scarlett jej totiž nikdy nepovedala všetko o tom, ako sa ich otec odplatil. Nechcela, aby Tella žila v strachu, aby sa neustále obzerala cez plece, aby vedela, že existujú aj horšie veci ako otcove zvyčajné druhy trestu.

„Nehovor mi, že je to preto, lebo sa bojíš, že to naruší tvoju svadbu.“ Tella zovrela lístky pevnejšie.

„Prestaň.“ Scarlett ich opäť schmatla. „Pokrčíš ich okraje.“

„A ty sa vyhábaš mojej otázke, Scarlett. Ide tu o tvoju svadbu?“

„Samozrejme, že nie. Ide o to, že sa zajtra nebudeme môcť dostať z ostrova. Ani nevieme, kde sa to druhé miesto nachádza. O Isla de los Sueños som nikdy nepočula, ale viem, že to nie je jeden z Podmanených ostrovov.“

„Viem, kde to je.“ Julian vyšiel spoza niekoľkých sudov s rumom a venoval jej úsmev, ktorý hovoril, že sa nebude ospravedlňovať za načúvanie cudziemu rozhovoru.

„Teba sa to netýka.“ Scarlett mu mávla rukou.

Julian sa na ňu zvláštne pozrel, akoby ho vôbec neodhľadala.

„Ja sa len snažím pomôcť. O tomto ostrove si nikdy nepočula, pretože nie je súčasťou Poludníkovej ríše. Nevládne mu žiadna z piatich ríš. Isla de los Sueños je súkromný ostrov Legendu, vzdialený len asi dva dni cesty a ak sa tam chceš dostať, môžem ťa za istú cenu prepašovať na svoju loď.“ Julian sa zahľadel na tretí lístok. Husté mihalnice lemovali jeho svetlohnedé oči stvorené na presvedčanie dievčat, aby zdvihli sukne a roztvorili svoju náruč.

Scarlett sa v mysli ozývali Telline slová o ľuďoch, ktorí by pre tie lístky zabíjali. Julian mal možno očarujúcu tvár, ale mal aj prízvuk Južnej ríše a každý vedel, že Južná ríša bola miestom bez zákona.

„Nie,“ povedala Scarlett. „Ak nás chytiť, je to príliš nebezpečné.“

„Všetko, čo robíme, je nebezpečné. Ak nás tu dole prichytia s chlapcom, budeme mať problémy,“ povedala Tella.

Julian vyzeral urazene, keď ho nazvala chlapcom, ale Tella pokračovala skôr, ako stihol niečo namietat.

„Nič, čo robíme, nie je bezpečné. Ale toto stojí za riziko. Čakala si na to celý život, želala si si pri každej padajúcej hviezde, modlila si sa pri každej lodi, ktorá vplávala do prístavu, aby to bola tá čarovná, čo vezie tajomných umelcov Caravalu. Chceš to ešte viac ako ja.“

Nech ste o Caravale počuli čokoľvek, nedá sa to porovnať so skutočnosťou. Je to viac ako len hra alebo predstavenie. Je to to najbližšie k mágii, čo na tomto svete nájdete. Scarlett sa prehrávali v hlave slo-

vá jej starej mamy, keď sa pozrela na kúsky papiera vo svojich rukách. Caravalové príbehy, ktoré ako malé dievča zbožňovala, nikdy neboli také reálne ako v tejto chvíli. Scarlett vždy videla záblesky farieb spojené s najsilnejšími emóciami a na okamih sa v nej rozho-rela zlatistá túžba. Scarlett si nakrátko dovolila predstaviť, aké by to bolo ísť na súkromný ostrov Legendu, zahrať si hru a vyhrať želanie. Slobodu. Možnosť voľby. Zázrak. Mágiu.

Krásna, absurdná fantázia.

A najlepšie bude, ak to tak aj zostane. Priania boli asi také reálne ako jednorozce. Keď bola Scarlett mladšia, verila rozprávkam svojej nany o mágii Caravalu, ale keď vyrástla, nechala tieto rozprávky zapadnúť prachom. Nikdy nevidela žiadny dôkaz, že mágia existovala. Teraz sa jej zdalo oveľa pravdepodobnejšie, že nanine rozprávky sú prehnanými výmyslami starej ženy.

Scarlett stále zúfalo túžila zažiť nádheru Caravalu, ale neverila, že jeho mágia zmení jej život. Jediný človek, ktorý bol schopný dať Scarlett alebo jej sestre úplne nový život, bol Scarlettin snúbenec, gróf.

Teraz, keď už lístky neboli vystavené svetlu lampy, písmo zmizlo a vyzerali opäť takmer obyčajne.

„Tella, to nemôžeme. Je to príliš riskantné. Ak sa pokúsime opustiť ost...“ Scarlett sa odmlčala, keď zaškrípali schody do miestnosti so sudmi. Nasledovali ťažké ozveny topánok. Najmenej tri páry.

Scarlett vrhla na sestru pohľad plný paniky.

Tella zakliala a rýchlo naznačila Julianovi, aby sa skrýl.

„Nemizni kvôli mne.“ Guvernér Dragna zišiel dolu, ostrý zápach jeho silne parfumovaného obleku kazil ostré vône miestnosti so sudmi.

Scarlett si rýchlo strčila lístky do vrečka šiat.

Za otcom nasledovali traja strážcovia.

„Myslím, že sme sa ešte nestretli.“ Guvernér Dragna ignoroval svoje dcéry a natiahol k Julianovi ruku v rukavici. Na rukách mal pár slivkovej farby, odtieň tmavých modrín a moci.

Ale aspoň mal na rukách rukavice. Guvernér Dragna, obraz zdvorilosti, sa rád obliekal bezchybne. Bol oblečený v čiernom frauku ušitom na mieru a pruhovanej fialovej veste. Mal okolo štyridsiatky, ale nedovolil svojmu telu stučniť tak, ako iní muži. Držal sa najnovšej módy, svetlé vlasy mal zviazané dozadu úhľadnou čiernou mašľou, čím vyniklo jeho pestované obočie a tmavá blond kopia brada.

Julian bol vyšší, ale guvernérovi sa naňho darilo dívať zvrchu. Prezeral si námorníkov zaplátaný hnedý kabát a jeho voľné nohavice zastrčené do odretých čižiem po kolená.

O Julianovej sebadôvere veľa vypovedalo, že neváhal, kým guvernérovi podal vlastnú ruku bez rukavíc.

„Rád vás spoznávam, pane. Julian Marrero.“

„Guvernér Marcello Dragna.“ Muži si podali ruky. Julian sa pokúsil odtiahnuť, ale guvernér ho pevne držal. „Julian, ty určite nie si z tohto ostrova...“

Tentoraz Julian zaváhal.

„Nie, pane, som námorník. Prvý dôstojník lode *El Beso Dorado*.“

„Takže len prechádzaš.“ Guvernér sa usmial. „Námorníkov tu máme radi. Pomáhajú našej ekonomike. Ľudia sú ochotní zaplatiť veľa, aby tu mohli zakotviť a počas návštevy minú ešte viac. A teraz mi povedz, čo si myslíš o mojom rume?“ Voľnou rukou má-

vol po miestnosti so sudmi. „Predpokladám, že práve to si tu dole ochutnával.“

Keď Julian hneď neodpovedal, guvernér naliehal ešte viac.

„Nebolo to podľa tvojich predstáv?“

„Nie, pane. Teda, áno, pane,“ opravil sa Julian. „Všetko, čo som ochutnal, je veľmi dobré.“

„Vrátane mojich dcér?“

Scarlett sa napla.

„Z tvojho dychu cítim, že si nepopíjal žiadny rum,“ povedal guvernér Dragna. „A viem, že ste tu dole nehrali karty, ani sa nemodlili. Tak mi povedz, ktorú z mojich dcér si ochutnával?“

„Nie, pane. Mýlite sa.“ Julian pokrútil hlavou, oči sa mu rozšírili, akoby nikdy neurobil niečo také nečestné.

„Bola to Scarlett,“ ozvala sa Tella. „Prišla som sem a prichytila ich pri čine.“

Nie. Scarlett preklínala svoju hlúpu sestru.

„Otec, klame. Bola to Tella, nie ja. To ja som ich chytila.“

Tellina tvár sa rozpálila dočervena.

„Scarlett, neklam. Len to zhoršíš.“

„Neklamem! Otec, bola to Tella. Myslíš si, že by som naozaj urobila niečo také týžдне pred mojou svadbou?“

„Otec, nepočúvaj ju,“ prerušila ju Tella. „Počula som ju šepkať, že jej to pomôže s nervozitou pred svadbou.“

„To je ďalšie klamstvo...“

„Dost!“ Guvernér sa obrátil k Julianovi, ktorého hnedá ruka bola stále pevne zovretá v parfumovanej slivkovej rukavici. „Ne-

úprimnosť je zlovykom mojich dcér, ale som si istý, že ty budeš nápomocnejší. Teraz mi povedz, mladý muž, s ktorou z mojich dcér si bol tu dole?“

„Myslím, že sa stala nejaká chyba...“

„Ja chyby nerobím,“ prerušil ho guvernér Dragna. „Dám ti ešte jednu šancu, aby si mi povedal pravdu, alebo...“ Guvernérovi strážcovia urobili krok vpred.

Julian zaletel pohľadom k Telle.

Tá prudko pokrútila hlavou a perami naznačila meno: *Scarlett*.

Scarlett sa snažila upútať Julianovu pozornosť, snažila sa mu povedať, že robí chybu, ale ešte skôr, ako odpovedal, videla v námorníkovej tvári odhodlanie.

„Bola to Scarlett.“

Nerozumný chlapec. Nepochybne si myslel, že Telle robí láskavosť, hoci robil pravý opak.

Guvernér pustil Juliana a stiahol si parfumované slivkové rukavice.

„Varoval som ťa,“ povedal Scarlett. „Vieš, čo sa stane, keď neposlúchneš.“

„Otec, prosím, bol to len veľmi krátky bozk.“ Scarlett sa pokúsila postaviť pred Tellu, ale strážca ju stiahol späť k sudom, drsne ju chytil za lakte a potiahol jej ich za chrbát, keď sa snažila ochrániť svoju sestru. Scarlett totiž nebude tá, ktorá bude potrestaná za tento zločin. Zakaždým, keď Scarlett alebo jej sestra neposlúchli, guvernér Dragna urobil za trest niečo hrozné tej druhej.

Na pravej ruke mal guvernér dva veľké prstene, štvorcový ametyst a ostro zašpicatený fialový diamant. Oba si obtočil okolo prstov, potom napriahol ruku a udrel Tellu po tvári.

„Nie! Ja som tá, kto za to môže!“ vykrikla Scarlett. Chyba, o ktorej vedela, že ju nemá robiť.

Jej otec udrel Tellu ešte raz.

„Za klamstvo,“ povedal. Druhý úder bol silnejší ako prvý a zrazil Tellu na kolená, po líci jej stekali prúdy červenej.

Guvernér Dragna spokojne ustúpil. Krv z ruky si utrel do vesty jedného zo svojich strážcov. Potom sa obrátil k Scarlett. Akosi sa zdal vyšší ako predtým. Scarlett mala pocit, akoby zvädla. Nič, čo by jej otec mohol urobiť, by ju neranilo viac ako pohľad na to, ako bije jej sestru.

„Nesklam ma znova.“

„Je mi to ľúto, otče. Urobila som hlúpu chybu.“ Bola to najpravdivejšia vec, akú za celé ráno povedala. Možno to nebola ona, koho Julian *ochutnal*, ale opäť zlyhala, keď nedokázala ochrániť svoju sestru. „Už sa to nezopakuje.“

„Dúfam, že to myslíš vážne.“ Guvernér si opäť nasadil rukavice, potom siahol do saka a vytiahol zložený list. „Asi by som ti to nemal dávať, ale možno ti to pripomenie, čo všetko môžeš stratiť. Tvoja svadba bude o desať dní, koncom budúceho týždňa, dvadsiateho. Ak sa jej niečo postaví do cesty, bude krváčať viac ako len tvár tvojej sestry.“